

свекъра и свекърва си. Ехъ, мило имъ било, не искатъ да я пуснатъ. Добре, но може ли все тъй... Като не било късметъ... А тя трѣбва да се прибере. Та отиде Василъ да я доведе. Тамъ да бжде, та каквото е нейно, да си го вземе. Че когато се жени Василена, две коля чеизъ натоварихме.

Панко пакъ не каза нищо. Не бързаше и да си ходи.

— Какви сж тѣзъ хора? — попита низко Галунка и посочи съ глава къмъ двамата селяни. — Питаха за тебе.

— Нашенци сж, търсятъ работа. Ще починатъ малко и ще си идатъ. Господарке, — каза Панко нѣкакъ срамежливо и за прѣвъ пжтъ, може да се каже, погледна Галунка въ очитѣ, — тѣ не сж лоши хора, сиромаси сж. Ще има ли нѣщо да ги гостимъ, че сж гладни? Пъкъ и азъ съмъ гладенъ.

— Има, има, — радостно каза Галунка, — ядене има. Иди ти, азъ сега ще го донеса.

Следъ малко две софри бѣха сложени: една предъ саята за Панко и за селянитѣ, тамъ, дето бѣха си седѣли, и друга въ дама, за слугитѣ. Галунка ѝ се щѣше да се отсрами предъ гоститѣ зарадъ Панка, та повече тѣхъ приглеждаше. Сипа имъ повече, даде имъ и по-голѣмата частъ отъ баницата, която бѣше разточила. А като видѣ колко сж гладни, даде имъ и онова, което бѣше оставила за чича Митуша и за Аго.